

metres quadrats al PAI de l'Algar, ara com ara també aturat. El valor cadastral de la finca –rústica– adquirida era de 98 euros, però. Esperaven rebre el plàcet i construir-hi, és clar, i de seguida Castaño Corporate va transmetre els terrenys a Hator Consulting. Quatre mesos més tard, la conselleria va aprovar el PAI de l'Algar, per bé que l'advocacia de l'estat va recórrer contra aquesta decisió –la manca d'aigua en tornava a ser el motiu– i el Tribunal Superior va aturar tot el procés.

Els tentacles de la trama, com és sabut, arribaven molt lluny. Fins a l'estadant de la Moncloa mateix, de fet. La presència dels caps visibles de *Gürtel* al casament d'Ana Aznar i Alejandro Agag n'era la millor demostració. Jacobo Gordón, amic del gendre de l'ex-president espanyol, també va mirar de sucar a la Nucua. Propietari de l'empresa Real Estate Equity Portfolio, era un habitual a les festes privades organitzades per Correa, i va parlar, igualment, amb el tàndem Martínez Riquelme – Rocamora. Gordón, a instàncies de Correa, encarregà una auditoria per conèixer a fons la societat Montemar La Nucua, SL, i després va entaular converses amb ells. L'objectiu –adquirir opcions de compra sobre Pie de Monte– va materialitzar-se, però com que el PAI no va ser aprovat definitivament per culpa del dèficit hídric, quedà en lletra morta.

La Nucua era la joia de la corona que la banda corrupta tenia al País Valencià. Álvaro Pérez obtingué un contracte menor, però interessant, pel qual Orange Market rebia 48.000 euros en canvi de fer promoció de la piscina coberta de luxe acabada d'inaugurar a la població.

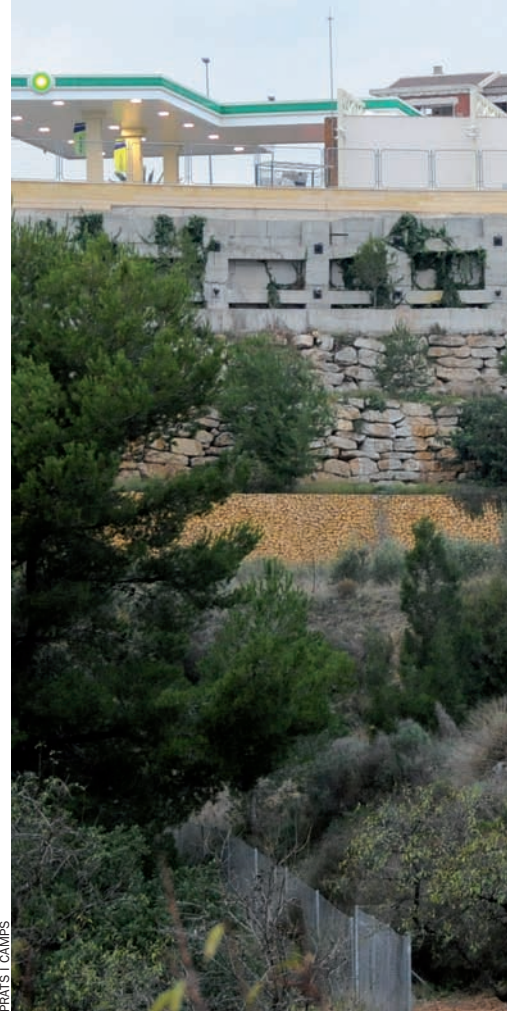
Una població que *el Bigotes* va acabar coneixent pam a pam. Tant, que passava caps de setmana i llargs períodes estivals en un xalet al límit del terme municipal de l'Alfàs del Pi, a tocar de la Nucua. La propietat –a nom d'una advocada nucua– forma part d'un reduït grupet de cases adossades construïdes per Gerardo Martínez Riquelme. La immediatament adjacent a la d'Álvaro Pérez pertany al regidor d'esports de Cano, José Antonio Benavente –el cosí del qual, ex-militant del PP, va demanar la baixa en disconformitat amb la manera de fer de l'alcalde–, i la següent, a una filla de Riquelme. La casa del pare és just a la cantonada.

Fer negocis a la Nucua sense ser un bon amic de l'alcalde és difícil. Malgrat tot, n'hi ha que se n'han sortit, però no pas en el sector immobiliari, on Gerardo Martínez Riquelme i Antonio Rocamora fan i desfan a plaer.

Entre el 2005 i el 2006, a espentes i redolons per inaugurar les obres a la legislatura en curs, Bernabé Cano signà quinze permutes de terreny. Una permuta cada dos mesos. Pim pam.

“Ha estat la major operació de pèrdua de patrimoni públic de tot Espanya”, diu una persona que coneix com pocs les interioritats de l'ajuntament, tot i que mai no hi ha estat funcionari. “El dia que algú hi entre i faça públiques les valoracions, la gent al·lucinarà de valent”, rebla. Un exemple? L'auditori de la Mediterrània, construït en canvi de 450.000 metres quadrats del futur PAI de la Serreta quan el preu del sòl encara era baix. Lògicament, el preu puja segons com evoluciona la qualificació i s'hi acosta el picot. De costar-ne 5 ben bé pot passar a costar-ne 70. Algunes de les permutes, a més, s'han fet pel procediment d'urgència, com la que va signar Dragados en canvi de fer aquest centre musical i algunes obres més. El mateix dia del 2005 que la filial d'ACS acordà davant notari l'adquisició dels terrenys com a contraprestació per l'auditori, els representants de l'empresa de Florentino Pérez van passar a la saleta del costat, on hi havia la parella formada per Gerardo Martínez Riquelme i Antonio Rocamora, propietaris de la mercantil Gestrumar. Els els van vendre al mateix preu, ni un euro de més, a què els havia taxat l'Ajuntament. Pocs mesos més tard Riquelme i Rocamora van parir un negoci rodó: van revendre una part dels terrenys a Capital Golf, una altra a Iberdrola Inmobiliària

Vedat de caça

FRATIS I CAMPS

i encara van quedar-se amb la parcel·la més gran i llaminera de totes. Si un any abans havien abonat una mica més de 16 milions a Dragados –el preu de taxació del consistori–, ara en rebien 17 per les parts més poc interessants del PAI. Enmig, el tàndem murcià demanà un préstec a Bancaixa per a pagar la quantitat que van lliurar a Dragados. Van assegurar a l'entitat financera que el PAI –amb camp de golf inclòs– era dat i beneït, que era qüestió de mesos.

Avui, però, es troba en un punt mort: dels 300 afectats, una setantena han

La gasolinera BP és en una zona irregular i va exigir un tall notable a la muntanya. L'Ajuntament va dissimular-ho pagant aquells terrenys a preu d'or. Darrere, una altra urbanització de Martínez Riquelme.

recorregut contra l'ajuntament, perquè consideren molt baixos els preus de la taxació municipal. A més, l'operació no ha rebut el vist-i-plau de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer i el Tribunal Superior de Justícia valenciana va aturar-lo en sec. El Consorci d'Aigües de la Marina Baixa, on Cano té més capacitat d'influir, sí que hi ha dictat una resolució positiva. Una veïna estrangera, directament afectada, explica que "m'han dit que he de pagar 287.000 euros si vull mantenir una part dels meus 6.000 metres de terreny, no sé quanta ni a quin

lloc del PAI; per correu, van dir-me que tenia dos mesos per a decidir si pagava aquesta quantitat amb una cessió encara major de terreny o mitjançant un aval bancari". La majoria dels veïns que tenen propietats a la zona han optat per deixar a banda els maldecaps –no sols burocràtics, perquè oposar-se al projecte equival a fer la contra a l'alcalde– i van vendre-s'ho de seguida. Els més desinhibits han anat per la via del contenciós-administratiu i fins i tot han parlat amb els diversos consellers del ram que s'han succeït aquest temps.

Els altres dos megaprojectes urbanístics –tots en terreny de secà i que implicarien més de 10.000 habitatges nous, ço és, gairebé triplicar-ne la població– no es troben pas en un estat més òptim, per als interessos dels constructors: el PAI de l'Algar va aprovar-lo també el consistori, però la Generalitat hi posa traves, relacionades, igualment, amb les necessitats hidríques; i el PAI *Gürtel*, el de Pie de Monte, va quedar arrasat pel foc el gener del 2009 –quan encara no havia rebut el vist-i-plau– i durà per sempre l'estigma de la trama corrupta.

Els amos del poble. "Havien fet alguna coseta abans, però és gràcies als privilegis que els dona Bernabé, que creixen tant com creixen", resumeix un treballador del consistori el monopoli dels empresaris Riquelme i Rocamora. "Han estat molt beneficiats amb tot de parcel·les industrials, per exemple, i temen informació de primera mà sobre les interioritats de l'Ajuntament". Entre algunes irregularitats comeses per la parella amb l'aquiescència del poder públic, aquesta persona assenyala "un edifici industrial encara en obres –a l'entrada del poble, si venim de Benidorm, on es pensa fer una botiga de bricolatge– que no tenia prou volum i que l'Ajuntament va aportar-lo amb zona verda del voltant". Igual com va passar amb el bar Los Àngeles, a tocar mateix, propietat d'un funcionari de l'àrea d'urbanisme i bon amic de l'alcalde. En cap dels casos, de res no van servir les esmenes presentades pels funcionaris d'urbanisme, que ni tan sols controlen les permutes fetes per l'alcalde, cosa que passa per les mans de l'advocat del consistori. Els rumors apunten a la desbandada d'alguns homes de confiança del batlle, ateses les com-

plicacions que se li presenten al municipi si els PAI no van endavant i es rebel·len els empresaris a qui hom va garantir que construïren. Raül Gómez, advocat de l'oficina tècnica d'urbanisme, acaba de tocar el dos.

"Bernabé Cano s'ha tret del damunt els constructors petits: ací tot s'ho queden tres", explica una altra font institucional, que critica la diversa vara de mesurar de l'alcalde segons l'amistat amb l'emprenedor de torn: "Hi ha restaurants en terreny rústic, on no és permès de fer-ne, i en canvi et resulta impossible de muntar-ne un si ell no ho veu amb bons ulls." Continuant amb el reguitzell de greuges, "l'auditori de Les Nits va erigir-se en terreny no urbanitzable i d'especial protecció agrícola; tenia un informe de compatibilitat negatiu, i algun tècnic va trobar-se forçat a alterar-ne determinades frases per poder mamprendre les obres". El pes dels temes urbanístics al consistori nucier és enorme. Ho demostra la volumetria de l'edifici de la regidoria que els tramita, superior a la de l'ajuntament i que es deu a la seguretat que l'alcalde tenia que els tres PAI s'aprovarien finalment. "Esperaven contractar dos o tres tècnics i dos o tres advocats més; fins i tot van pensar que podia quedar-se estreta en pocs anys", opina aquesta font, que no vol acomiadar-se sense deixar clar que "Cano no ha estat capaç d'aprovar cap figura urbanística nova els vuit anys en què ha estat alcalde, ni un pla especial! En accedir al càrrec, això sí, va contractar de seguida un advocat i un arquitecte de plena confiança. Per acabar-ho d'adobar, ha edificat habitatges que en principi eren socials sobre zones verdes, i després els ha venuts com a habitatges de renda lliure i triplicant-ne el volum".

Un deute que fa feredat. Prop de nou milions d'euros de deute municipal comencen a fer patir un ajuntament que el PP va heretar el 1995 amb la caixa plena i una mina d'or des del punt de vista urbanístic. Avui hi ha una cinquantena de places tancades al pàrquing públic Els Músics perquè el consistori no té prou diners per a posar-hi un funcionari que el vigile. L'únic que es poden permetre treballa a l'aparcament de Les Nits, que queda just a sota del mercat dominical i dels dos auditoris.

El concessionari de Toyota –propietat, fins fa un any i mig, de Gerardo Martínez Riquelme– s'ha fet un fart de vendre cotxes a l'Ajuntament. A sota, al fons, panoràmica de la urbanització de la Favara, executada Riquelme en terrenys de la mare i l'oncle de l'alcalde només d'accedir aquest al poder.

També són víctimes de la manca de liquiditat els propietaris de terres expropiades per l'Ajuntament en fer el pàrquing del Planet. Cessions de terres per cobrir-les d'asfalt –a la part de la població que mira cara a cara a Polop– que encara no han estat gratificades.

El cas és que, arran de l'augment demogràfic a les urbanitzacions noves, en sis anys el nombre de vehicles s'ha duplicat. També ha augmentat molt el parc mòbil propietat del consistori. Crida l'atenció la promiscuïtat que, en aquest sentit, ha demostrat la casa Toyota a l'horra de vendre i llogar cotxes a l'Ajuntament de la Nucua. Tot té una explicació.

El concessionari d'aquesta marca situat a Benidorm, però en direcció al municipi governat per Cano, n'ha estat el gran beneficiat –21 milions de facturació el 2005, 24 el 2006 i vora 28 el 2007–, i, és clar, el motiu és qui n'era el propietari: Gerardo Martínez Riquelme –que té ne-

gocis força diversificats, entre els quals, també, la comercialització i l'exportació de fruita a través de Frutas Hermanos Martínez, SA–, per bé que es desfèu de la concessió el juny del 2008. En aquest cas compartia negoci amb un familiar d'Antonio Rocamora, Manuel Rocamora Mateo. Riquelme, amic de Camilo Cano, pare de l'actual alcalde, mai no havia somniat de tenir-hi les portes tan obertes, a la Nucua. Els seus negocis immobiliaris se centraven a Benidorm, Altea i l'Alfàs del Pi, abans de l'arribada de Cano fill, quan va estrenar-se edificant ràpidament la partida de la Favara, propietat de la família.

Els dos cotxes Lexus que condueixen Bernabé Cano i la seua esposa sembla que foren tramitats a través d'aquest concessionari de Toyota. El quatre per quatre de la dona anava a nom d'una mercantil propietat d'un empresari de Callosa d'en Sarrià que té una bugaderia a la Nucua i

que resultà beneficiat de l'aprovació del PAI de l'Algar, on té centenars de metres quadrats.

En realitat, Bernabé Cano disposa de cotxe oficial i xofer propi. L'Ajuntament ha adquirit, sota el seu mandat, un luxós BMW Business que va costar més de 50.000 euros i que recentment ha estat remodelat. La junta de govern va aprovar un decret pel qual hi invertia 5.000 euros més. L'oposició ensuma que es deu a un més que possible blindatge, però l'equip municipal no ho ha volgut confirmar.

Els assidus al centre urbà sí que diuen que darrerament ningú no veu Cano tot sol, sinó que sempre camina acompanyat, com si es tractara del president de la Generalitat.

Gasolinera il·legal. Però perquè funcionen els cotxes cal una gasolinera. I ací tampoc no han deixat passar l'oportunitat de fer negoci, les amistats de l'alcalde. Per una vegada no es tracta del duet Riquelme-Rocamora, sinó que l'afortunat ha estat Juan Andrés Montiel, amic d'infància de l'alcalde i company a la penya l'Aixeta, que és conseller delegat d'Invergas Nucua, SL, firma que al seu torn participa a Roblegás, SA, una empresa de Villarrobledo (Albacete) que gestiona la gasolinera BP que hi ha entre la tercera rotonda i la quarta, eixint en direcció a Benidorm. Segons el pla general d'ordenació urbana (PGOU), en aquell lloc no pot haver-hi cap mena d'activitat industrial. I no sols això. Per poder construir-la, van fer un tall de dimensions importants a la muntanya, cosa que originava un impacte visual notable i que encara deixava més al descobert la desfeta al marge de la llei. El veí afectat per aquesta acció va reclamar a l'ajuntament, que li va enviar el PGOU escapçat: l'article que feia referència a la impossibilitat de construir en aquell entorn havia estat convenientment retallat. Finalment, segons que comenta una persona coneixedora de l'operació, algú –o el consistori o propietaris de la benzinera– han adquirit "a preu d'or" els terrenys adjacents al veí que havia reclamat i han mirat de reproduir, amb bancals, la fesomia anterior.

Com que la conselleria no va atorgar l'autorització urbanística escaient, va alterar-se la rasant i, per tant, el paisatge. El fet que el veí perjudicat haja estat con-

Tot plegat va fer un viratge important el 2007, quan uns enigmàtics “Nuevos Usuarios” van aportar 700.000 euros de la seua butxaca per tal de posar el seu granàs d’arena a fi i efecte d’enllestir el reg per goteig i, és clar, tenir drets sobre una part de l’aigua que hi arribaria. El 2008 van ser una mica menys generosos, però van posar-hi 400.000 euros més. Qui eren, aquests “Nuevos Usuarios”? Els empresaris que aspiren a construir als PAI de l’Algar i la Serreta.

Vuit regants van adreçar-se el 2009 a la comunitat general per saber per què no s’acabaven les obres del reg per goteig, i els van contestar que els “Nuevos Usuarios” havien tancat l’aixeta. Encara més: van dir-los que, si aquests no hi posaven més diners de les seues butxaques, de reg per goteig no n’hi hauria. És l’únic municipi de la comarca en què no s’ha aplicat aquest sistema.

Els regants pensen que l’objectiu del consistori, per a desencallar el cas, és explotar al màxim els pous d’aigua neta de la població —ni que siga expropiant-los— i, paral·lelament, construir una infraestructura que faça pujar l’aigua bruta de Benidorm cap als camps de la Nucua. Un projecte costós que podria comptar novament amb la complicitat dels empresaris interessats, sempre, és clar, que els garantequen l’ús i gaudi de l’aigua que sí que podrien redireccionar cap a les urbanitzacions programades.

Alguns dels regants que han aixecat la veu pels retards i el secretisme que emana de la comunitat general ho han fet ara, a través de Veïns de la Nucua. Un d’ells, llaurador de llarga trajectòria, assegura que gent que abans el saludava pel carrer ara no el saluden.

I no s’acaba en aquest punt la mala maror per l’aigua. Aqualia, la concessionària del servei d’aigua potable, ha rebut un toc d’atenció de la comissió d’aigües de la Generalitat Valenciana, que avisa d’un augment de la tarifa d’un 109% superior al de la mitjana del país. Aqualia, en canvi, no ha fet encara la potabilitzadora valorada en dos milions d’euros que va comprometre’s a instal·lar. Quan plou, als nuciers l’aigua els ix rogeta. Massa poc *glamour*, sens dubte, per a un municipi que sembla un plató de televisió i que pensa rebre milers de nous veïns.

La vida dels altres

Han eixit de l’armari. Han pres posició obertament contra les actituds de l’alcalde de la Nucua i avisen que ara el denunciaran pels excessos que ha comès. Juguen amb foc. Els tres regidors de l’oposició al consistori ja n’han rebut les conseqüències: no tenen ni un lloc per a reunir-se.

“Sònia? Exposició de la posició.”
Sònia fa l’exposició.
—I el vostre vot és...?

—Hi votem en contra.

—Secretari, catorze vots a favor i tres en contra.

Als plenaris de la Nucua, no voten a mà alçada. De fet, el grup del PP ni tan sols vota. L’alcalde, Bernabé Cano, evita aquest esforç als tretze regidors del PP amb què completa una majoria absoluta aclaparadora. Escolta les exposicions de l’oposició —abans, una i prou, perquè anava unida; ara, la del PSPV-PSOE, d’una banda, i la del Bloc, d’una altra— i torna a repetir-ho: “Catorze a tres.” De tan dit, ja sembla l’himne local.

I això que a la Nucua, de plenaris, n’hi ha ben poquets. Un cada dos mesos, i es duen a terme a una velocitat fulminant. Són tan vertiginosos i previsibles com les innòcues reunions del Tribunal de les Aigües de València. No hi ha res a debatre, no hi ha periodistes. Ni tan sols hi ha públic, i ací sí que es diferencien de les reunions que cada dijous s’esdevenen davant la Seu del cap i casal.

Són tan accelerats que Sònia Pérez, la regidora del Bloc, un dia va arribar a la sala sis minuts després d’haver començat el plenari i ja votaven el setè punt de l’ordre del dia, proposat per ella i que no van deixar-li defensar. “L’any 2007, parlaves amb la gent del poble i ningú no es creia que algú es presentaria a les eleccions per plantar cara a l’alcalde: ‘Qui hauria de presentar-s’hi?’, et deien. Era una impotència absoluta. Era tan estrany que fins i tot es va esdevenir un fenomen

únic: el PSOE m’oferí d’anar en coalició amb ells i que jo, novella com era, encapçalara la llista”, explica Pérez. El Bloc mai no havia tingut regidors a la Nucua, i ella va anar-hi com a independent. Ara se n’ha deslligat i veu clar que concorrerà als comicis del 2011 com a Bloc.

“Les condicions són molt dolentes, l’alcalde actua com un cacic i totes les famílies li deuen algun favor, però almenys ara hi ha una mica de mobilització”, continua. Sònia Pérez suma motius per a l’esperança i diu també que “fins el 2007, no apareixia cap crítica, a la premsa, i ara sí que et trobes denúncies expresses”. Per mostra, obre una pàgina de *Las Provincias* que parlava d’ella —és de quan aquest diari informava que es presentava amb els socialistes i en què detallava quins eren els seus objectius— i que s’il·lustrava amb una foto de l’alcalde, que no apareixia al text.

El dia que PSPV-PSOE i Bloc presentaren la candidatura unitària, Bernabé Cano programà una *reinauguració* de l’edifici consistorial “en què va venir a dir que a qui no li semblava bé tot allò que ell feia per la Nucua, no mereixia ser nucier”.

Potser per això, els tres regidors que no són del PP no disposen de cap espai propi al consistori. Per bé que l’article 27 del reglament d’organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals preveu que “els diversos grups polítics disposaran en la seu [del consistori] d’un despatx o local per a reunir-se de manera independent i rebre visites dels ciutadans, i el president o membre de la corporació responsable de l’àrea de